

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vita Et Doctrina Jesu Christi

Avancini, Niccolò

Coloniae Agrippinae, 1689

Hebdomada XVI. Post Pentecost.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59970](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59970)

3. *Jesus ergò cum cognovisset, quia ventu-
ri essent, ut raperent eum. & facerent eum
Regem, fugit in montem. Jo. 6. Habes in illa
turba gratum animum, quæ per miraculum
accepto beneficio, & magnum Prophetam
proclamavit, & regem creare voluit. Quàm
ingratus tu es, qui ipsis Dei gratiis ad ejus
offensam abuteris! Habes in Christo hono-
ris fugam. Ad crucem currit, quam desiderio
desideravit; & immolatus est, quia ipse vo-
luit: ab honoribus fugit. At tu contrarium
facis: Non te pudet?*

DOMIN. XVI. POST PENTEC.

Christus super aquas ambulans.

1. *N*avicula in medio mari jactabatur
fluctibus, &c. Quarta autem vigilia
noctis, venit ad eos ambulans super mare.
Matt 14. Tota nocte luctati sunt: Erat enim
ventus contrarius. Vidit Dominus ex mon-
te, & subvenire distulit: Erudiens nos, ait
Chryl. hom, 51. in Matt. non citò solutionem
quærere advenientium laborum, ad quos
eos disponebat, sed expectare tempus, quod
ipse disposuit, & interim generosè tempesta-
ti resistere. Idem te in omni tēpestate adver-
sitatum, & passionum tuarum docet Iesus.
quid agis inter vêtos saluti contrarios quo-

modo decertas! Non ponis remum? non das arbitrio tuarum affectionum?

2. *Et videntes eum super mare ambulantem turbati sunt, dicentes: quia phantasma est.* Ibid. Illusionem putant realem Christi presentiam, quia ambulat super undas. Quoties tibi videtur phantasma Dei inspiratio, quæ fertur super mare tuorum affectuum, quæ dicit mare mundi calcandum generoso despectu? Et idem, quia illusionem æstimas, pateris te potius mundi fluctibus involvi. Vide, quam in multis tibi imaginatio fit corrigenda. Id enim, quod res tibi difficiles reddit, non tam sunt res ipsa, quam imaginatio.

3. *Statimque Jesus locutus est eis, dicens: habete fiduciam. Ego sum: nolite timere.* Ibid. In hoc discrimen adduxerat eos Jesus: quia ut ait Marc. c. 6. coegit eos ascendere in naviculam: cum in terra tuti essent. Ideo eis etiam subsidio adest. In quidquid difficultatum per obedientiam ducaris, *habe fiduciam*: Deus est, qui tibi id impotuit per superiorum, quem regit. *Noli timere*: ipse te non deseret. Tu age, quod tuum est.

F E R I A II.

Petrus super aquas ambulans.

1. **P**etrus dixit: Domine, si tu es, iube me venire ad te super aquas. Matth. 14. Amor hoc

hoc fuit, non ferentis moram veniendi ad Christum. Petit juberi; credens obedientiam suppleturam, quod viribus humanis deest. Etiam *super aquas*, & per pericula cōfidens, se jussu Domini tutum futurum. *Et ipse ait: veni. Et descendens Petrus de navicula, ambulabat super aquam, ut veniret ad Jesum: Vide, quàm fervēs, quàm intrepidus ad jussu Domini. Si tanta tibi esset fiducia, quid non ageres per obedientiam?*

2. *Videns autem ventum validum, timuit.* A magna fiducia ad diffidentiam delabatur. Ita mutamur repentē, nisi conceptam mentem firmamus sæpius. *Et cūm cœpisset mergi.* Non ventus fuit, qui discrimen poneret, sed timor ex diffidentia. Nihil unquam præstabis magnum, nisi singulari fiducia te erigas. Cūm enim per te nihil possis, ei debes per fiduciam jungi, qui potest omnia. *Clamavit: Domine salvum me fac,* ipso statim principio titubationis. Non differ in tentatione ad Deum recurrere.

3. *Et continuo, Ibid.* Nec Jesus differt auxilium. *Extendens manum suam*, prior quàm Petrus: *apprehendit eum.* Vide benignitatem, & potentiam Jesu; & in ea confide. *Et ait: Modica fidei, quare dubitasti?* Insinuat ex modica fide fuisse periculum, non ex vento. O quoties tu arguendus es modica fidei. cūm ob aliquam difficultatem mun⁹ quod-

428 HEBDOMADA XVI.
piam detrectas! Ipse tibi, cum timor subori-
tur ad magna & ardua te resolvendi, illud
ingere: Modicæ fidei, noli dubitare.

F E R I A III.

Accusantur Discipuli de illotis ma-
nibus, & defenduntur.

1. **Q**uare Discipuli tui transgrediuntur
traditionem seniorum? Matth. 15.
Pharisæi exterioris solum munditiæ cuko-
res, interioris incuriæ, taxant discipulos, quod
cibum sumpturi non lavent manus. Et quod-
nam hoc est delictum? At illud est grande,
quod interius sitis pleni spurcitie. Noli esse
Pharisæus, qui exteriora colas, interiora ne-
gligas. Quæ sub oculos hominum cadunt,
per se Deus non judicat, sed quæ in animo
latent. Ergo hæc tibi potius cavenda sunt.

2. Ipse respondens ait illis: Quare trans-
gredimini mandatum Dei, propter tra-
ditionem vestram? Ibid. Quæ erat: causâ of-
ferendi Deo sacrificii posse negari parenti-
bus alimenta. Corripit ergo eos, quod sub
prætextu religionis infringant mandatum.
Quid igitur tibi dicet, si quam infringis re-
gulam, ut placeas homini, ut accommodes
te genio aliorum? non poteris te exculpare,
quia nihil excogitare potes, quod Deo præ-
ferre valeas.

3. H
Isaias: t
tem eor
magis e
scrupul
ctu Dec
corrept
lum ho
ceas?
non tol
quinan

Mulie

1. E

à finibe
arripit
vanum
Don in
dolore
malè à
fuisse c
posse,
Quan
fundit

3. Hy

3. *Hypocrita*, bene prophetavit de vobis *Isaias*: *Populus hic labiis me honorat; cor autem eorum longè est à me.* Ibid Ostendit, eos magis esse reos, quàm discipulos, quia ut ut scrupulosi sint in lege non ex corde, & affectu Deo serviant. Nonne etiam in te hæc correptio procedit? nonne magis ad oculum hominum servis, quàm ut Deo placeas? Umbras virtutum colis, & interim non tollis pravos affectus, qui animam inquinant.

F F R I A IV.

Mulier Chananæa pro filia deprecaturam Christum accedit.

1. **E**tece *Mulier Chananæa*. Matth 15. Ubi audiit Christum advenire, statim à sinibus illis egressa, oblatam occasionem arripit, docetque te gratiæ occurrere, ne in vanum prætereat. *Clamavit: Misere mei Domine fili David*, plena fide & spe, suum dolorem exponit de filiæ malo: *Filia mea malè à demone vexatur.* Nihil petit, exposuisse contenta. Credit, ut omnipotentem posse, ut pium velle: de cætero se ei resignat. Quantis virtutibus mulier ethnica te confundit!

2. *Qui non respondit ei verbum Ibid. Do-*
nec omnis fœmina fides, modestia, ac pruden-
cia manifestaretur, ait Euthym Si differt
petita Deus, cogita, quod plures velit a te
virtutes petendo exerceri. Proinde non e-
languesce, sed infiste. Discipuli, miserati for-
tem mulieris, rogabant eum dicentes: Dimi-
te eam, quare? an ut afflicta solamen referat
an ut miraculo glorificetur Deus? Non: sed
quia clamat post nos. Ut imperfecti suam
inolestiam allegant. Nonne hæc quoque est
tua imperfectio? oras nēpè liberari à malo,
potius quia est tibi, quàm quia Deo gratum

1. *Ipse autem respondens ait: Non sum mis-*
eratus, nisi ad oves, quæ perierunt, domus Israël.
Ibid. Nihil suo clamore, nihil discipulorum
intercessione videtur impetrare. Imò durior
responsio à mitissimo Domino aperta repul-
sa censerì potest. Durat tamen concepta
spes, & magis accenditur desiderium. Sed
id ipsum est, quod Jesu summè placet. Qua-
re & tu rejectus non abjicere, repulsus acce-
de. Sola perseverantia est, quæ impetrat. Ve-
nisti ad oves Domine, quæ perierunt? O
quod solatium mihi, qui erravi tan-
quam ovis, quæ periit.

Psal. 118.

F E R I A V.

Sanatur filia Chananææ.

1. **A** Tilla, Matth 15. constantissima, venit
 ut desiderio plena, ita fiducia: *Et ad-*
oravit eum cum profunda humilitate, dicens
 cum verecunda modestia: *Domine, cui obe-*
diunt omnia, adjuva, quia potes, me in filia
 malo afflictam Quot virtutes orationis co-
 mites! Qui respondēs ait: *Non est bonum su-*
mere panem filiorum. gratiam miraculorum
 promissam Judæis, tanquam filiis, & mitte-
 re canibus Gentibus idololatriis. Præter Do-
 mini morem acerba responsio 'Quid tu age-
 te soles ad falsum verbum! Quid ad repul-
 sam repetitam? Quid verò hæc mulier?

2. *At illa, Ibid sine sensu aculei, quem tu*
 non dissimulares; sine murmure, in quod tu
 erupisses, *Dixit: etiam Domine: prudenter,*
 & humiliter admittit se esse veluti canem; &
 inde instanter petit tractari ut canis à tam
 bono Domino: *nam & catelli edunt de mi-*
cus qua cadunt de mensa Dominorum. Quã-
 ta constantia, patientia, prudentia, humili-
 tas, fides!

3. *Tunc victus constantia & humilitate*
 Jesus, ait illi *Ibid. admirantis in morem ad*
 præsentium instructionem, ut dum unam
 erigit, plures confirmet: *O mulier, non jam*
 canis:

canis : mutasti affectum, muto vocabulum.
*Tu te cognovisti canem, ego jam te agnosco
 hominem.* S. Aug. serm. 61. de temp. *Magna
 est fides tua non sunt nihil etiam ceteræ vir-
 tutes, sed fides laudatur, quæ illas imperavit.
 Fiat tibi, sicut vis, quasi dicat : Ecce habet
 ad tuum velle meum posse. Magnum boni-
 tatis divinæ argumentum, in qua speres, &
 totus innitaris.*

F E R I A VI.

Sanatur surdus & mutus.

10 **A**pprehendens eum, Marc. 7. surdum &
 mutum, quem alii adduxerāt, de tur-
 ba seorsum Curandæ spiritualis surditatis,
 & mutitatis remedium est, secedere à strepi-
 tu mundi, pravorum affectuum, & levitate
 conversationis; & recedere in seipsum humi-
 li suæ vilitatis consideratione. Anima in hac
 solitudine melius audit verbum Dei. *Misit
 digitos in auriculas ejus, ut clauderet eas
 vanitati, & hoc est secundum remedium, mu-
 nire sensus digito Dei, seu gratia S. Spiritus,
 ne pateant mundo. Et tetigit linguam ejus
 digito suo salivâ imbuto, per quâ gratia de-
 signatur, quæ posthac linguâ regeret. Et in-
 spiciens in cælum: tertium remedium est in-
 cipere considerare cœlestia. Ingemuit, quar-
 tum remedium est ad ea aspirare. Examina*

te, an affectu recedas à seculo an munias
sensus, an regas linguam, an mediteris
cœlestia, an ad ea aspices Vide, quid
emendes

2. *Et ait illi: Ephpheta, quod est, adaperire.*
Ibid. Quoties ait & tibi: *Aperi mihi forer*
mea sponia Can 5 *Et statim aperte sunt au-*
res eius. Tu autem dissolutâ linguæ licentiâ
loqueris vanitatem, & lingua tua est lingua
iniquitatis Et quamdiu hæc? Et nondum
finis est turpitudinis tuæ!

3. *Et præcepit eis ne cui dicerent* Ibid. tan-
quam à jactantia omnino alienus, cui tu
plus fortè servis quàm Deo. *Quanto autem*
præcipiebat, tanto magis plus prædicabant.
Laus est benefactoris, velle latere; sed grati-
tudinis obligatio est, beneficium æstimare
& prædicare. Quanta hoc titulo Deo debes!
Dicentes benè omnia fecit qui nihil mali
velle potest. O si aliquando & Deus dicat
de te: *Benè omnia fecit!* quod tibi solatium?
si habere id cures, habebis.

S A B B A T H O.

Reficiuntur quatuor millia homi-
num septem panibus.

10. *C*um turba multa esset, nec haberent,
quod manducarent, ait discipulis: Mi-

B b

sereor

fereor super turbam Marc. 7. Quanta vis & gratia Domini tam multos ad se trahentis! & tamen tu toties ei resistis? *Videte ne recusetis loquentem* Hebr. 12. Quantus in turbas affectus & miseratio! 1. Ob fervorem & studium, quo eum sequebantur: *quidam enim ex eis de longè venerant*, qui si dimittantur, *deficient in via*. 2. Ob constantiam, *quia jam triduo sustinent me* 3. Ob patientiam: *non habent*, quod manducent, & famem sine murmure sustinent. Habes tam bonum Dominum, & cur te non committis ejus providentiæ? Tu vix ad horam illum sustines. *Va his, qui perdididerunt sustinentiam!* Eccl. 5

2. *Si dimisero eos jejunos in domum suam, deficient in via* Ibid. Vides pro te sollicitum Deum? Quid ergò times hîc, aut ibi vivere ad Superiorum dispositionem? quid deerit tibi, si Deus est tecum? time magis, ne tu desis Deo. Et verè dees, si ejus providentiæ te non committis. Dees tibi ipsi, dum præposterâ providentiâ Dei providentiam à te arces.

3. *Et accipiens septem panes* Ibid. Hæc erant universa annona pauperis Jesu, & duodecim discipulorum. *Dabat discipulis, ut apponerent* Quam non conceperint illi fiduciam in Dei providentiam, cum viderunt tam paucos panes turbæ tantæ virtute Dei sufficere! *Et manducaverunt, & saturati sunt.*

sunt. Ita vera fiducia non confundit unquam confidentem. Quid ergo luctaris cum demandato officio, cum loco nimiam corporis tui curam! Dic generose cum Job, *Etiamsi occiderit me, sperabo in eum.*

DOMIN. XVII. POST PENTEC.

Cavendum fermentum Pharisaorum.

1. **F** *Et cum venissent discipuli ejus trans fretum oblitisunt panes accipere. Matt. 6.* Quam suavis illis fuit cum domino conversatio, quæ etiam necessariorum oblivionem induxit! O si tu saltem superfluam tui corporis curam deponeres! Faceres, si dulcius cum Deo versareris. *Qui dixit illis: cave te à fermento & pharisaorum* Christus panem animæ magis curandum ostendit, qui est verbum Dei, & curandum, ut sit sincerus, non corruptus. Ita sæpè Dominus sermonem de rebus spiritus inducit, tibi in exemplum. *At illi cogitabant, quia panes non accepimus.* Inhærent suo inutili curæ. Ita tu sermones spirituales vel transfers ad inutiles, vel si ab alio sancti miscentur, tu tuis levibus inhæres.

2. *Jesus autem dixit: Quid cogitatis intra vos, modica fidei quia panes non habeti?* Ibid. Damnat eorum nimiam de pane curam, ac corporis studium. *Non recordamini*